

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobců: **a) M. S., b) Ing. B. S.**, oba zastoupení JUDr. Petrem Schlesingerem, advokátem se sídlem Slovákova 11, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2012, č. j. JMK 70327/2012, sp. zn. S-JMK 70327/2012/OÚPSŘ, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 3. 2014, č. j. 62 A 88/2012 - 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě žalobci jako stěžovatelé napadají shora označený rozsudek krajského soudu, jímž byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 6. 8. 2012, č. j. JMK 70327/2012, sp. zn. S-JMK 70327/2012/OÚPSŘ, zamítající pro opožděnost jejich odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kyjov, stavebního úřadu, ze dne 30. 4. 2012, č. j. SÚ 5871//2011/145Pa. Stavební úřad tímto rozhodnutím povolil umístění stavby „Polyfunkční dům K., S.“ na pozemcích st. p. č. 298, 3015, p. č. 2474/3, 2511/3, 4061, (vše v KN), a p. č. 2507/8 (PK) v k. ú. Kyjov. Rozhodnutí bylo doručováno veřejnou vyhláškou a žalovaný dospěl k závěru, že odvolání doručené stavebnímu úřadu dne 6. 6. 2012 bylo podáno po uplynutí zákonné lhůty stanovené v § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“); současně

nebyly shledány důvody pro přezkumné řízení ani pro obnovu řízení ani pro vydání nového rozhodnutí.

Krajský soud v napadeném rozsudku vycházel zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2007, sp. zn. 1 As 40/2006, podle něhož je rozhodnutí doručované veřejnou vyhláškou doručeno patnáctým dnem bez ohledu na možnost seznámení se s jejím obsahem a počátek odvolací lhůty se od tohoto dne odvíjí bez ohledu na to, zda jde o den pracovní či nikoliv, neboť podstatný je den ukončení lhůty. K tomu krajský soud dále poukázal na obdobné rozsudky Nejvyššího správního soudu: sp. zn. 1 As 86/2009, sp. zn. 8 As 2/2008 (publ. pod č. 12/2008 Sb. NSS; všechna rozhodnutí NSS jsou dostupná na [www. nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). Krajský soud dále poukázal na komentářovou literaturu dospívající ke shodnému závěru.

Krajský soud ve shodě s uvedenými rozsudky uvedl, že v případě doručování rozhodnutí veřejnou vyhláškou nelze ani tak hovořit o lhůtě, ale o době (uplynutí času), s níž jsou spojeny zákonem předvídané následky. Poslední den, a tedy den doručení, proto nastává v napevno stanoveném okamžiku. Krajský soud rovněž vážil, zda tento výklad není neproporcionální k tíži žalobců, a uzavřel, že tomu tak není. Veřejná vyhláška, jíž se doručuje rozhodnutí, bývá umístěna na veřejně přístupném místě, kde se s ní lze seznámit kdykoliv, nehledě na neustálou možnost nahlédnutí na úřední desku v elektronické podobě. Počítání lhůty k podání odvolání pak označil za odpovídající ustanovení § 25 odst. 2 správního řádu a současně vyloučil, že by důvod nezákonnosti správního rozhodnutí spočíval v tom, že nebylo zahájeno přezkumné řízení podle § 94 správního řádu.

Stěžovatelé v kasační stížnosti namítají zejména nezákonnost napadeného rozsudku. Podle jejich názoru krajský soud zcela pominul návaznost ustanovení § 25 odst. 2 správního řádu na ustanovení § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu. Samotné ustanovení § 25 správního řádu se zmiňuje o lhůtě a není tedy důvod pro jiné počítání času. Krajský soud rovněž pominul odlišný právní názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2007, č. j. 2 As 42/2006 - 48, z něhož plyne, že cílem právní úpravy je umožnění řádné procesní obrany a že od účastníka nelze požadovat, aby ve dnech pracovního volna sledoval úřední desku, ať již fyzicky nebo dálkovým přístupem. Bylo-li správní rozhodnutí vyvěšeno 4. 5. 2012, pak bylo podle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu doručeno dne 21. 5. 2012 a nikoliv dne 19. 5. 2012, jak tvrdí žalovaný i krajský soud. Odvolací lhůta proto běžela od 22. 5. 2012 do 5. 6. 2012 a odvolání bylo podáno včas. Z těchto důvodů stěžovatelé navrhuji, aby kasační stížností napadený rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný nevyužil možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud po zjištění splnění všech podmínek kasačního řízení zkoumal důvodnost kasační stížnosti, a to v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Stěžovatelé označili napadený rozsudek za nezákonný, aniž své námitky podřadili kasačním důvodům předpokládaným v § 103 odst. 1 s. ř. s.; podle jejich obsahu je však zřejmé, že uplatnili kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a), tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

pokračování

Tuto nezákonnost stěžovatelé spatřují v nesprávném posouzení včasnosti podání odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby doručovaného veřejnou vyhláškou. Ze správního spisu je zřejmé, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 4. 2012 bylo vyvěšeno na úřední desce dne 4. 5. 2012, svěšení je vyznačeno dnem 21. 5. 2012. Odvolání bylo podáno na poštu dne 5. 6. 2012 a správnímu orgánu bylo doručeno následující den.

Podle § 92 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění do 31. 12. 2012, bylo možno stěžovatelům toto rozhodnutí (85 odst. 2 věta druhá) doručit veřejnou vyhláškou. Pro tento postup pak podle § 192 odst. 1 stavebního řádu platí správní řád. Podle § 25 odst. 2 správního řádu se doručení veřejnou vyhláškou provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé.

V daném případě není pochyb o splnění zákonných podmínek pro doručování veřejnou vyhláškou a doručení rozhodnutí patnáctým dnem je zákonným důsledkem. Pokud byla vyhláška vyvěšena nejméně 15 dnů, není podstatné, který den byl vyznačen jako den sejmутí vyhlášky, ani to, že fakticky byla vyvěšena více dnů.

Sporným je doručení za situace, kdy patnáctý den připadá na den pracovního klidu – v daném případě na sobotu 19. 5. 2012. Stěžovatelé jsou názoru, že v takovém se konec lhůty, a tedy den doručení, posouvá na nejbližší pracovní den – v daném případě na pondělí 21. 5. 2012. To opírají o znění § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož *„případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den“*.

Jak již uvedl krajský soud ve svém rozsudku, k posouzení doručení rozhodnutí veřejnou vyhláškou existuje konstantní judikatura vycházející z rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. 3. 2007, č. j. 1 As 40/2006 - 74. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud vyslovil k doručování veřejnou vyhláškou podle § 26 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, přičemž i toto ustanovení předpokládalo vyvěšení písemnosti po dobu patnácti dnů s tím, že poslední den této lhůty je dnem doručení. Zaujal zde právní názor, že na tento způsob doručení nedopadá výjimka plynoucí z § 27 odst. 2 správního řádu z r. 1967 o posunu dne doručení ze dne pracovního klidu na nejbližší pracovní den, neboť nic nebrání tomu, aby den pracovního klidu byl dnem rozhodným pro počátek lhůty pro podání odvolání. Vyvěšení písemnosti totiž neprobíhá ve lhůtě, ale v době (tj. samostatné právní události), s níž právo spojuje určité důsledky. Obdobně byl vztah § 26 odst. 2 a § 27 odst. 2 správního řádu z r. 1967 posouzen i v rozsudcích zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 45/2006 - 87, a ze dne 15. 8. 2008, č. j. 8 As 2/2008 - 112. V rozsudku ze dne 9. 12. 2009, č. j. 1 As 86/2009 - 47, byl tento názor shodně vysloven i ve vztahu k doručování veřejnou vyhláškou podle stávajícího správního řádu.

Stejně tak lze přisvědčit krajskému soudu v tom, že daný názor akceptuje i komentářová literatura; k jeho odkazu lze doplnit i další, např. J. Vedral, Správní řád, komentář, II. vydání, Bova Polygon, Praha 2012, či P. Průcha, Správní řád s poznámkami a

judikaturou, Leges, Praha, 2012.

Stěžovatelé ovšem namítají, že krajský soud nevzal v úvahu odlišný právní názor vyslovený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 3. 2007, č. j. 2 As 46/2006 - 48. Nejvyšší správní soud proto musel vážit, zda jeho stávající judikatura není rozporná a zda není na místě postupovat pod § 17 odst. 1 s. ř. s., tedy postoupit věc rozšířenému senátu ke sjednocení. V označeném případě zdejší soud posuzoval spor o předčasnost žaloby, přičemž skutkový stav a rozhodné právní předpisy byly shodné jako ve výše citované věci sp. zn. 1 As 40/2006; oba rozsudky byly také vydány v krátkém časovém odstupu. Rozsudek č. j. 2 As 46/2006 - 48 odkazuje na pravidla počítání lhůt podle § 27 odst. 2 správního řádu z r. 1967 v obecném úvodu právního hodnocení, ovšem výslovně uzavírá, že výjimka přesunutí dne doručení ze dne pracovního klidu na nejbližší pracovní den se při doručování veřejnou vyhláškou neuplatní. Rovněž výslovně zde odkazuje na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 1 As 40/2006, z něhož cituje právě hodnocení pravidel pro doručování veřejnou vyhláškou s tím, že posledním dnem vyvěšení, s nímž je spojeno doručení rozhodnutí, je patnáctý kalendářní den následující po dni vyvěšení, bez ohledu na to, zda se jedná o den pracovní či den pracovního klidu. Výjimku obsaženou v § 27 odst. 2 správního řádu z r. 1967 vnímá jako ochranu účastníka řízení, který za situace, kdy má něco okamžitě vykonat, by se ocitl – ve dnech pracovního klidu – ve značně nevýhodné pozici, pakliže by tak mohl učinit jen s určitými obtížemi nebo by to bylo zcela nemožné. Stěžovatelé tedy na tento rozsudek odkazují zavádějícím způsobem; v rozhodném právním názoru se všechna citovaná rozhodnutí neliší.

Pokud tedy rozhodnutí stavebního úřadu bylo doručeno fikcí ke dni 19. 5. 2012, počala běžet patnáctidenní odvolací lhůta stanovená v § 83 odst. 1 správního řádu běžet následující den, tj. 20. 5. 2012, a skončila dnem 4. 6. 2012, který byl dnem pracovním. Pro počítání odvolací lhůty se ovšem užije ust. § 40 správního řádu, neboť zde se o lhůtu jedná. Podle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu je lhůta zachována, „*je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě; nemůže-li účastník z vážných důvodů učinit podání u věcně a místně příslušného správního orgánu, je lhůta zachována, jestliže je posledního dne lhůty učiněno podání u správního orgánu vyššího stupně; tento správní orgán podání bezodkladně postoupí věcně a místně příslušnému správnímu orgánu*“.

Odvolání podané stěžovateli k poštovní přepravě dne 5. 6. 2012 tedy bylo opožděné a žalovaný postupoval v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu, pokud odvolání z tohoto důvodu zamítl.

Krajský soud v napadeném rozsudku posoudil rozhodnou právní otázku v souladu se zákonem; kasační důvod podle § 103 odst. 1, písm. a) s. ř. s. naplněn není. Stejně tak zdejší soud neshledal, že by zde byly důvody zmatečnosti či nepřezkoumatelnosti rozsudku, k nimž by musel přihlížet z moci úřední (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud uzavřel, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl; o věci přitom rozhodoval bez jednání (108 odst. 2 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů kasačního řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé, kteří neměli v tomto soudním řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení převyšující běžné administrativní výdaje nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně

senátu